

musila by povinná tuto skutečnost, která by vykonatelnost vylučovala, uplatnit odporem. Vymáhající strana učinila zadost své povinnosti, jestliže dovolávajíc se potvrzení ze dne 17. května 1935 o tom, že nastala podmínka vykonatelnosti, tvrdila, že povinná uloženou přísahu nesložila. Bude na straně povinné, aby o opaku případně nabídla důkaz v řízení odporovacím.

### Čís. 15576.

**Pojištěním proti povinnému ručení za škody způsobené osobou zkoušenou a oprávněnou k jízdě s těžkým nákladním automobilem nejsou kryty škody způsobené řidičem takového motorového vozidla, jenž byl podle vůdčího listu oprávněn k řízení jen osobního nebo lehkého nákladního automobilu.**

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, Rv I 2750/34.)

Proti žalobě podané zraněným žalobcem na pojišťovnu podle § 308 ex. ř. namítla žalovaná pojišťovna, že nehoda není kryta pojistnou smlouvou, podle níž se pojištění vztahovalo jen na škody způsobené osobou zkoušenou a oprávněnou k jízdě s těžkým nákladním autem, v souzeném však případě došlo k nehodě sice těžkým nákladním autem, ale to bylo řízeno řidičem oprávněným jen k řízení lehkého nákladního auta nebo auta osobního. Nižší soudy uznaly tuto námitku za opodstatněnou a žalobu zamítly.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Rozhodující jest ustanovení smlouvy o pojištění, že pojištěním proti povinnému ručení jsou kryty škody způsobené kteroukoliv, — ale zkoušenou a k jízdě oprávněnou osobou. V souzeném případě šofér nebyl k řízení pojištěného auta oprávněn a není tudíž případ škodný kryt pojistkou uzavřenou se žalovanou pojišťovnou.

### Čís. 15577.

**K výkladu § 34 (1) zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. o soukromých zaměstnancích.**

**Měl-li zaměstnanec podle služební smlouvy dostati náhradu za roční jízdenku, nelze v tom, že si od zaměstnavatele vyžádal částku na tuto jízdenku a částku tu si ponechal nekoupiv jízdenky, spatřovati důvod ztráty důvěry podle § 34 čís. 1 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, Rv I 2289/36.)

Podle služební smlouvy měl žalobce, bývalý obchodní cestující u žalované firmy, obdržeti náhradu za roční jízdenku (na železnici). Žalobce vyžádal si proto příslušnou částku na zakoupení roční jízdenky, této si však nekoupil. Částku na ni mu vyplacenou si ponechal, k zákazníkům však jezdil a pro firmu uzavíral objednávky. Žalovaná firma propustila proto okamžitě žalobce (jemuž již před tím dala výpověď) uplatňujíc podle § 34 čis. 1 zák. čis. 154/34 Sb. z. a n., že tímto jeho chováním ztratila k němu důvěru. Žalobě na zaplacení částek v žalobě blíže uvedených a žalobci ze služebního poměru proti žalované vzniklých bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o níž jde, z těchto

### důvodů :

Ze znění smlouvy neplyne, že by žalobce musil jezdit na roční jízdenku a že si tedy musil koupiti ročenku, nýbrž smlouva má jen ustanovení, že žalobce obdrží náhradu za roční jízdenku, tudíž že obdrží náhradu za jízdné tolik, kolik roční jízdenka stojí, takže výlohy za jízdné tuto výši převyšující musel žalobce hraditi ze svého. Proto nelze spatřovati v tom, že si žalobce vyžádal od žalované částku na zakoupení pololetní jízdenky a že si pak tuto částku ponechal a jízdenku nekoupil, provinění proti smluvnímu ujednání ani provinění proti důvěře zaměstnavatelky. Žalovaná měla přece vždy možnost na práci žalobcovu dohlížeti, na místě samém ho kontrolovati a po případě ho propustiti, měla-li důvody k tomu podle § 34 čis. 4 cit. zákona. Jednání žalobcovo nebylo tedy ani objektivně způsobilé vzbuditi nedůvěru žalované, neboť dotčeným jednáním neporušil oprávněné zájmy žalované, pokud jich byl povinen dbáti podle služební smlouvy. Podle této služební smlouvy bylo výslovně ujednáno, že má žalobce při organisaci své obchodní činnosti volnou ruku.

### Čís. 15578.

**K § 4 vlád. nař. čis. 202/33 Sb. z. a n.**

**I na uznání zástavního práva k zabraným věcem jest žalovati stát.**

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, R II 354/36.)

Žalobkyně se proti žalovanému Čs. státu domáhá zjištění, že jí náleží zástavní právo k sázecímu stroji, jejž zabavilo policejní ředitelství na základě zákona čis. 201/33 a vlád. nař. čis. 202/33 Sb. z. a n. V námitkách proti žalobě uplatňoval žalovaný stát také to, že není ke sporu pasivně legitimován. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhradiv svému usnesení právní moc uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.